

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Frisk, Zion, paa vor Vagt!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Frisk, Zion, paa vor Vagt!", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 100.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid73872/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ja forunderlig din Lykke.
Est du dog saa salig her,
Hvor langt mere sevig der.
Faar Minuter om at giøre,
Kan man dig for Thronen høre.

3.

Derfor, Fader uden Lige,
Sendte du din Søn herved,
Til saa stor Efendighed,
Os at finde Himmerige.
Ham vi favne frydelig,
Og vort Stør skal takke dig
Her og hist med mange mange
Æwig søde Brude-Sange.

Nr. 337. - LIV.

1.

Frisk, Zion, paa vor Vagt!
Lad ingen staae forsag!
Tænk paa JEsu Kierlighed, 70
Som en høj og herlig Eed,
Ja sit Blod har sat i Pani
paa, at vi vant.
Troet i Kors sig gve maae,
Frisk mod brænd' Løve gaae,
Om den skal sin Præve staae;
Ja, om Haabet ogsaa brast,
Da i Haabet dog staae fast,
Liig, i Ilden pinefuld,
det fine Guld,

3, 6: *vort Stør skal takke dig*] ved opstandelsen.
Nr. 337 — LIV. Original. — 1, 1-8: *[frisk]* rask, frejdigt. — 1, 1: Zion menigheden.
— 1, 4: *Jt.*, Hebr. 8, 13-18; m. 81, 9, 5; 329, 2, 6. — 1, 7: Truen må øve sig i at
bare kors ø: Idelse, Mt. 10, 38; 16, 24. — 1, 8: *brænd'* Løve; Satan, se 1. Pet.
5, 8-9. — 1, 10-11: Rom. 4, 18: uden håb i håb; (nu; mod håb med håb). —
1, 12-13: ligesom gullet, der præver i Ilden. 1. Pet. 1, 7; når ilden kaldes *pinefuld*
ø: pinevoldende, er det, fordi håbbedet og dets betydning er blandet sammen.

Vor JEsum følge maae,
Paa brusend' Bølge gaae,
Og kaste alle Aarer frem
Gienom Nød med Taarer hjem,
Staae, som Muur og Bierge, troe
paa Værge-Boe.

2.

Min Sia! kun stille da.
Hvad vil dig skille fra
JEsu Skjød og ømme Sind?
Lad Ulykker strømme ind!
Dragen, som vil skiende dig,
skal brænde sig.
Christne deres Sæde-Præ
Udi Tidens Nøde strøe,
Der er tit en Græde-Sø.
Sæden dør, men siden staaer
Op igjen i bliden Vaar.
Der er Sommer-Høst og Lyd
af Lyst og Fryd.
Flød allevegne Blod;
Er det at regne mod
Den ævig Årens Priises Lyst,
I Guds Paradises Høst?
Naar de Frydens Strømme vi
skal svømmme i.

71

1.15: Mt. 14, 29. — 1, 18-17: Mk. 6, 48 (af samme fortælling som Mt. 14, 29): vandringer på seen; *kaste alle Aarer frem ... hjem* ro til med alle årer for at nå hjem. — 1, 18-19: *Værge-Boe* et særdelesk udtryk (forvanskning af vederbød), der betyder bedring af tilstand (for en syg, ulykkelig, fattig), især i forbindelse som øvre, komme på vederbød, være i bestring; *troe* er verbum (ODS). — 2, 2-3: Rom. 8, 35-39. — 2, 5-6: Jsh. A5, 12, 9; 25, 10; *Dragen* djevelen; *skiende* audelegge. — 2, 7-11 handler om død og opstandelse. Det Sæde-Præ, som de kristne sår, er legemet, der i 1. Kor. 15, 35-38, 42-44 lignes ved sædekommet: »Det sås i torkeuskelighed, det opstår i uforkeuskelighed. — 2, 8: *Nøde* næ, aftenlige måne, derefter også om merketid, efterårs; ber stå Tidens Nøde om livetidens ende. — 2, 12: *Sommer-Høst* en høst, som er eet med sommeren. — 2, 16: *Årens Præ* høvsang, der priser Guds are. — 2, 18-19: se nr. 345, 4, 4-6.